

Employment and social security rights of third-country nationals under the EU labour migration directives / Herwig Verschueren // Eur. J. Soc. Secur. - 2018, nr 2, s. 100-115 bibliogr.

Prawo obywateli państw trzecich do zatrudnienia i ubezpieczenia społecznego zgodnie z dyrektywami Unii Europejskiej dotyczącymi migracji zarobkowej.

Autor artykułu bada prawa obywateli państw trzecich do zatrudnienia i ubezpieczenia społecznego zagwarantowane przez kilka dyrektyw Unii Europejskiej, które mają za zadanie promować i regulować migrację zarobkową do państw członkowskich. Niektóre z tych rozporządzeń są zgodne z poglądem mówiącym o uatrakcyjnieniu Unii Europejskiej dla imigrantów zarobkowych spoza jej granic. Inne miały za zadanie (częściowo) zharmonizować prawa i/lub procedury tak, aby stworzyć pole równych szans pomiędzy państwami członkowskimi. Mówiąc bardziej dokładnie, autor bada odpowiednie przepisy w Dyrektywie Niebieskiej Karty 2009/50 (ang. the Blue Card Directive), dyrektywie dotyczącej sankcji wobec pracodawców 2009/52 (ang. the Employers' Sanctions Directive), dyrektywie w sprawie jednego zezwolenia 2011/98 (ang. the Single Permit Directive), dyrektywie dotyczącej pracowników sezonowych (ang. the Seasonal Workers Directive 2014/36), dyrektywie w sprawie pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa 2014/66 (ang. the Intra-corporate Transferees Directive), oraz dyrektywie dotyczącej studentów i badaczy 2016/801 (ang. the Students and Researchers Directive). Podkreśla, że powyższy zestaw dyrektyw Unii Europejskiej skierowanych do imigrantów zarobkowych jest wynikiem podejścia stopniowo obejmującego kolejne sektory gospodarki. Unii Europejskiej nie udało się bowiem przyjąć ogólnej i wspólnej polityki wobec imigrantów zarobkowych ani opracować korespondujących z nią instrumentów prawnych. Nawet w odniesieniu do uprawnień odnoszących się do równego traktowania w zakresie prawa do zatrudnienia i ubezpieczenia społecznego, istniejącym instrumentom UE brakuje wspólnego podejścia i dają one państwom członkowskim przestrzeń do akceptowania wyjątków. Dodatkowo, powyższe dyrektywy nie zawierają żadnych przepisów pozwalających sumować okresy lat przebywania w Unii czy posiadania ubezpieczenia społecznego i zatrudnienia. Choć oferują one imigrantom dodatkową ochronę prawa do ubezpieczenia społecznego, powinny być uzupełnione o kolejne instrumenty takie jak wielostronne

lub dwustronne umowy z krajami trzecimi lub nawet instrumenty związane z ochroną praw człowieka.